

Arrest

nr. 248 992 van 12 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 november 2018 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 21 november 2018 om internationale bescherming. Op 27 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en bent geboren op 16 december 1970 in Tepaza, Algerije. U bent niet geregistreerd bij het UNRWA. Van 1993 tot 1996 werkte u in Libië als militair ambtenaar bij de Palestijnse autoriteit. In 1996 verhuisde u naar Khan Younis, Gaza. U was eerst actief als soldaat en later als officier en grensbewaker voor de Palestijnse autoriteiten tot aan de coup in 2007. U onderzocht mensen die illegaal naar Israël waren gegaan en rekruteerde mensen in de omgeving om informatie te verzamelen. Na de staatsgreep in 2007 hielp u, als lid van Fatah, bij de organisatie van protesten en demonstraties. In 2009 haalde u een universitair diploma maatschappelijk werk in Gaza.

15 dagen na de staatsgreep op 15 juni 2007 werd u door Hamas gearresteerd samen met alle officieren en één week vastgehouden. U werd beledigd en gevraagd om uw telefoonnummer niet te veranderen. Hierna werd u vrijgelaten. Twee maanden later op 4 september 2007 stond u 's ochtends op straat te praten met twee andere officieren toen u werd aangesproken door iemand van Hamas die vroeg waarom u samenschoolde. Hij zei dat hij u het bevel zou geven naar huis te gaan en daar te blijven. U weigerde, waarop die persoon op de grond begon te schieten. U kreeg een kogel door uw schouder en rug. Drie dagen later werd u door de politie gearresteerd omdat u de avondklok had geschonden die op 3 september was ingegaan. U werd drie dagen vastgehouden en nadien vrijgelaten.

In 2014 kwam u via uw vrouw te weten dat er een tunnel van Hamas op 60 meter van uw huis liep. Hamas had toen een avondklok ingesteld. Op 22 juli 2014 was u op weg naar huis en zag u vijf à zes gemaskerde personen langs uw huis staan. Nadat u hen negeerde en naar binnen ging, wist uw vrouw u te vertellen dat ze gewapend waren. U ging terug naar buiten om met hen te praten en zei hen dat u kinderen in huis had en dat ze u in gevaar brachten. Israël had immers via flyers laten weten dat burgers geen militanten in huis mochten nemen. Daarop begonnen ze u te slaan. U zag verderop nog groepjes personen staan en kwam te weten dat de hele wijk vol militanten zat. Uw vrouw kwam tussenbeide. Daarna hebben ze u gelaten. U besliste om meteen uw huis te verlaten, omdat deze personen uw huis wilden afnemen. 14 minuten later werd de wijk waarin u woonde gebombardeerd. Daardoor vermoedt u dat het groepje personen al in de gaten werd gehouden. Uw huis raakte ook beschadigd. Negen maanden later kon u terugkeren en uw huis herstellen waarna u er terug ging wonen met uw familie.

In 2015 kwam de politie naar uw winkel om informatie te vragen over wapenopslagplaatsen. U zei dat u dergelijke info niet had, dat u enkel grenswachter was geweest in het verleden. Daarna is de politie niet meer teruggekomen.

Op 20 december 2016 ontving u een telefonische oproep van de politie naar aanleiding van de partijdag van Fatah op 1 januari 2017. U werd gevraagd naar hen te komen, wat u deed. Daar aangekomen werd u ondervraagd en verboden om nog politieke activiteiten te organiseren. U mocht tevens het huis niet meer verlaten, uw gsm-nummer niet veranderen zonder toestemming van het ministerie van binnenlandse zaken en uw telefoon niet uitzetten. U ondertekende een document waarin u zei niet meer deel te nemen aan activiteiten, wat u nadien ook niet meer deed.

Op 15 juli 2018 nam uw vrouw een oproepingsbrief in ontvangst van de binnenlandse veiligheidsdienst, u was zelf niet thuis. U wist niet waarom u werd opgeroepen, maar vermoedt dat Hamas op deze manier de Palestijnse autoriteit onder druk wou zetten. Er stond een doorverwijzing naar de onderzoeksdienst op de oproepingsbrief waardoor u zichzelf niet wou aanmelden. U dook meteen onder bij S. A. T. (...). Uw vrouw en broer gingen de volgende dag naar de familie mokthar M. A. (...) en naar de mokthar van het dorp Abusani Abu Zarifa. De mokthars gingen zich in uw plaats aanmelden om te bemiddelen. Twee dagen later kwam u via uw vrouw en oudste broer te weten dat de politie zei dat het om een gewone oproeping ging en dat u zichzelf moest aanmelden. U weigerde dit echter te doen en bleef ondergedoken. Op 4 augustus 2018 en op 16 augustus 2018 nam uw vrouw een tweede en derde oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst in ontvangst. U ging hier andermaal niet op in en bleef bij S. A. T. (...) ondergedoken. In de periode tussen 15 juli 2018 en 20 augustus 2018 kwam een patrouille twee keer in de buurt van uw huis rondrijden.

Op 28 augustus 2018 was u onderweg naar het huis van R. A. J. (...) om daar verder te verblijven. S. A. T. (...) had een week hiervoor gezegd schrik te hebben van informanten van Hamas. Hij vreesde dat Hamas een vermoeden zou krijgen dat u bij hem verbleef. Onderweg werd u tegengehouden door een witte auto, waaruit drie personen stapten. Ze hadden maskers van Jihad Al Islami op, maar door de witte auto en hun zwarte kledij denkt u dat ze bij de binnenlandse veiligheidsdienst/Hamas hoorden. U werd door hen uitgescholden en geslagen op uw gezicht waarbij uw tanden werden gebroken, daarna

gingen ze weg. U werd door omstaanders met de auto naar het Europees ziekenhuis gebracht, waar de bloeding in uw mond werd gestopt. Nadat u diezelfde dag het ziekenhuis verliet ging u naar uw broer. U zou een tijdje met rust gelaten worden door Hamas nu u aangevallen was. Uw oudste broer lichtte tevergeefs de familie mokhtar in over wat er met u gebeurd was. Een week later ging u naar de tandarts voor een behandeling aan uw kaak en tanden. U verbleef bij uw oudste broer en in uw eigen huis. Na het beëindigen van de behandeling aan uw tanden nam u contact op met de verantwoordelijke van de inlichtingendienst van de grensovergang. Uw paspoort lag klaar en u wou niet meer in Gaza blijven. U verliet Gaza op 25 september 2018 via Rafah. Vanuit Egypte reisde u verder via Egypte, Algerije en Marokko naar Spanje waar uw vingerafdrukken werden genomen op 26 oktober 2018. Vandaar reisde u via Frankrijk naar België waar u op 17 november 2018 aankwam en op 21 november 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U vreest bij terugkeer verdere problemen met Hamas.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, een kopie van de identiteitskaart van uw zonen Mo. (...) en Ma. (...) en van uw echtgenote, een kopie van de overlijdensakte van uw ouders, een kopie van de geboorteakte van uw echtgenote en kinderen, uw diploma van het middelbaar onderwijs en de universiteit, een kopie van een medisch rapport van 2007 waarin de wonden op uw rug en schouder worden vermeld, een rapport over de schade aan uw huis door de oorlog van 2014, een kopie van een attest van Fatah waarin gezegd wordt dat u lid bent en Gaza verlaten heeft omdat u in gevaar bent, een oproepingsbrief van de politie van 15 juli 2018, een kopie van twee oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdienst van 4 augustus 2018 en 16 augustus 2018, een kopie van een medisch rapport van 2018 waarin staat dat u werd mishandeld door onbekenden en verwondingen in uw mond hieraan overhield, een reisboekje voor Palestijnen van in de periode voor het ontstaan van de Palestijnse autoriteit op uw naam, een getuigenverklaring over uw verblijf in Algerije in het Arabisch en het Frans, uw huwelijksakte, een kopie van een medisch attest uit België waarin de verwondingen op uw rug, schouder en tanden worden vastgesteld, een kopie van twee foto's van een auto, uw pensioenbevel van 25 oktober 2017, een kopie van negen foto's van de schade aan uw huis, een kopie van 16 foto's van de streek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofdte sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U vreest verdere problemen met Hamas te kennen in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u geschetste problemen van 2007 (waarbij u als officier door Hamas werd gearresteerd na de staatsgreep en in een schietincident terecht kwam omwille van het niet naleven van de avondklok) en 2014 (waarbij u geslagen werd door een groepje onbekende

militanten na een discussie tijdens de oorlog van 2014 en de avondklok) niet kunnen beschouwd worden als uw rechtstreekse vluchtaanleiding. U bleef immers nog tot 25 september 2018 in Gaza (NPO I p. 6). Bijkomend gaf u aan geen problemen meer gehad te hebben met Hamas omwille van de incidenten van 2007 (NPO II p. 17) en dat de gebeurtenissen van 2014 zich nadien niet meer herhaald hebben (NPO II p. 16). Negen maanden nadat uw woning in 2014 door Israël werd gebombardeerd nam u opnieuw uw intrek in uw woning na deze gerenoveerd te hebben. Uit voorgaande feiten kan dan ook geen actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

Wat betreft de problemen in 2015 (waarbij de politie langskwam om informatie te vragen over wapenopslagplaatsen) dient er vastgesteld dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers nadat u aan de politie verklaarde gewoon grenswachter te zijn geweest en niet over dergelijke informatie te beschikken, ging de politie weg. U verklaarde bovendien dat de politie nadien niet meer opnieuw langskwam (NPO II p. 18).

Voor de feiten van 2016 (waarbij u werd opgeroepen door Hamas omwille van uw geplande deelname aan de partijdag van Fatah op 1 januari 2017 en verboden werd hieraan deel te nemen) kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Na het ondertekenen van een document waarin u beloofde niet mee te doen aan activiteiten kende u geen problemen meer met Hamas omwille van die demonstratie (NPO I p. 15). Bijkomend verklaarde u nadien aan geen enkel evenement meer te hebben deelgenomen (NPO II p. 6). Hieruit kan aldus evenmin een actueel risico op vervolging of ernstige schade afgeleid worden.

Wat betreft de oproepingen die u ontving in 2018, waarover u beweerde dat Hamas informatie van u wilde als officier, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt.

Allereerst slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de reden van uw oproeping op 15 juli 2018. Zo beweerde u aanvankelijk tijdens het eerste onderhoud dat u werd opgeroepen omwille van een veiligheidsincident en dat u enkele politieke vragen moest beantwoorden, als getuige. Wat dat veiligheidsincident dan precies was, wist u niet (NPO I p. 12, 15). Tijdens het tweede onderhoud stelde u dat Hamas u opriep omdat ze van tijd tot tijd onder financiële druk en mediadruk komen te staan en door hun problemen met de Palestijnse autoriteit. Het arresteren van officieren, niet alleen u maar een hele groep, was een manier om de Palestijnse autoriteit onder druk te zetten (NPO II p. 5). Als officier kreeg u immers de opdracht van Ramallah om evenementen te organiseren en er aan deel te nemen. U verklaarde echter zelf dat u niet meer deelnam aan evenementen noch aan de organisatie er van sinds 2007, met uitzondering van het incident in december 2016 (NPO II p. 5-6). U repte vervolgens met geen woord meer over een mogelijk veiligheidsincident. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de contacten met mokhtar M. A. (...). Bij het eerste onderhoud verklaarde u dat u zelf naar de wijkverantwoordelijke/mokhtar M. A. (...) ging om hem te vragen in uw plaats naar de politie te gaan. U had hem eerst gebeld en nadien bent u naar hem toegegaan die avond (NPO I p. 15). Bij het tweede onderhoud stelde u dat uw vrouw en oudste broer naar de mokhtar gingen nadat u de oproepingsbrief van de politie had ontvangen (NPO II p. 6). Verder beweerde u tijdens het eerste onderhoud dat de mokhtar na het bezoek aan de politie zelf naar u toe kwam, diezelfde dag nog (NPO I p. 16). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat uw vrouw en oudste broer naar de mokhtar gingen nadat deze bij de politie was geweest. Uw vrouw belde u een dag later op om dit nieuws te melden, u had zelf geen rechtstreeks contact met de mokhtar (NPO II p. 8). Het geheel aan voorgaande noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde oproeping door de politie. Aangezien u stelt dat de daaropvolgende oproepingen door de binnenlandse veiligheidsdienst het gevolg was van het niet ingaan op de oproeping (de politie had uw dossier naar de binnenlandse veiligheidsdienst overgemaakt) kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de oproepingen van de binnenlandse veiligheidsdienst.

Dit blijkt verder uit de vaststelling dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de aanval van 28 augustus 2018, wat u dan weer een gevolg noemt van het niet ingaan op de oproepingen van de binnenlandse veiligheidsdienst (u stelt wat dit betreft dat u werd aangevallen omdat Hamas u niet kan arresteren aangezien u zich niet meldde; NPO I, p. 18). Zo beweerde u tijdens het tweede onderhoud dat u bijna was flauwgefallen door die aanval en wakker werd in het ziekenhuis. U dacht dat u met een auto naar het ziekenhuis was gebracht door mensen die in de buurt woonden, u hoorde immers het lawaai van een auto (NPO II p. 12). Tijdens het eerste onderhoud vermeldde u allereerst helemaal niet dat u bijna was flauwgefallen. Bovendien verklaarde u dat u met een brommer naar het ziekenhuis was gebracht (NPO I p. 18). Geconfronteerd tijdens het tweede onderhoud met deze eerdere verklaringen

kon u louter repliceren dat de tolk niet letterlijk had vertaald dat u dacht een auto en een motor te hebben gehoord (NPO II p. 13).

Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, uw herkomst, uw familie, uw verblijf in Algerije, uw werk als ambtenaar, uw studies, uw pensioen, de schade aan uw huis door de oorlog van 2014 en de verwondingen die u opliep in 2007 zijn elementen die niet worden betwist. Wat betreft de oproepingsbrieven en het attest van Fatah moet opgemerkt worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan toegekend worden indien deze ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quo non in casu. Bovendien vermelden deze convocaties niet waarom en in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen en laat het attest van Fatah na te concretiseren waarom u gevaar loopt. Wat betreft de medische rapporten moet opgemerkt worden dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten bieden evenwel geen uitsluitel over de ware omstandigheden waarin u verwondingen heeft opgelopen.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoort is.

U woonde in Gaza in uw eigen huis waar u beschikte over batterijen om met elektriciteitsonderbrekingen om te gaan. U kocht drinkbaar water aan in grote flessen (NPO I p. 5). Hoewel uw huis werd beschadigd door een bombardement in uw wijk tijdens de oorlog in 2014, bent u er in geslaagd om de schade te herstellen. U ontving van de organisatie UNDB een watertank die u op het dak plaatste (NPO I p. 10). U geeft aan dagelijks contact te hebben met uw gezin en om de twee maanden met uw broers en zussen (NPO I p. 4). U werkte als ambtenaar voor de Palestijnse autoriteit. Na de staatsgreep werd uw loon verder betaald. Sinds 2017 ontving u een pensioen (NPO I p. 6-8). U geeft verder zelf aan dat uw gezin rondkomt met uw loon (NPO I p. 8). Twee van uw broers werken tevens als ambtenaar voor de Palestijnse autoriteit (NPO I p. 8). Gezien het pensioen dat u ontvangt, de regelmatige contacten met uw familie en het beschikken over een eigen woning, kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een situatie zal terechtkomen waarbij u niet zal kunnen voorzien in uw elementaire basisbehoeften.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermd Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke persoonlijke omstandigheden zijn niet aanwezig in onderhavig dossier.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke)

sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish,

enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig

teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* sprake is van machtsoverschrijding en van een schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens aan de voorwaarden om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft zijn vrees voor vervolging laat verzoeker het volgende gelden:

“A.1 Problemen in 2007. in 2014, in 2015 en in het eind van 2016

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door de verzoekende partij geschetste problemen van 2007 (waarbij hij als officier door Hamas werd gearresteerd na de staatsgreep en in een schietincident terecht kwam omwille van het niet naleven van de avondklok) en 2014 (waarbij hij geslagen werd door een groepje onbekende militanten na een discussie tijdens de oorlog van 2014 en de avondklok) kunnen beschouwd worden als redenen van zijn vluchtaanleiding.

Dat is niet waarom de verzoekende partij immers nog tot 25 september 2018 bleef in Gaza (NPO I p. 6) dat de verwerende partij daar geen rekening mee moet houden bij het schatten van de vrees bij terugkeer in Gaza. Deze feiten (die door de beslissing niet worden betwist) zijn op zichzelf het bewijs dat hij in het verleden al is vervolgd voor zijn lidmaatschap van de Fatah-beweging en voor zijn lidmaatschap van een militaire groep, even als de verzoekende partij gaf aan geen problemen meer gehad te hebben met Hamas omwille van de incidenten van 2007 en dat de gebeurtenissen van 2014 zich nadien niet meer herhaald hebben. Negen maanden nadat zijn woning in 2014 door Israël werd gebombardeerd nam de verzoekende partij opnieuw zijn intrek in zijn woning na deze gerenoveerd te hebben. Uit voorgaande feiten kan dan ook een actueel risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming afgeleid worden.

Wat betreft de problemen in 2015 (waarbij de politie langskwam om informatie te vragen over wapenopslagplaatsen) dient er vastgesteld dat deze zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Inderdaad, de politie heeft hem sinds 2007 tot een belangrijk doelwit gemaakt omdat Hamas denkt dat ze over informatie beschikt. De verzoekende partij verklaarde dat "(...)" (NPO II, p. 18)

Voor de feiten van 2016 (waarbij de verzoekende partij werd opgeroepen door Hamas omwille van zijn geplande deelname aan de partijdag van Fatah op 1 januari 2017 en verboden werd hieraan deel te nemen) kan eenzelfde conclusie getrokken worden. Het is duidelijk dat dit niet de enige demonstratie is waaraan de verzoekende partij heeft deelgenomen, vooral omdat zij dat heeft verklaard "(...)" (NPO I, pp. 8-9). Na 01/01/2017 heeft de verzoekende partij deze activiteiten niet georganiseerd omwille van het feit dat "(...)" (NPO I, p. 9).

In de onrustige politieke context van Gaza kan het verbod op deelname aan een demonstratie die de steun van Fatah had gekregen en dus duidelijk in oppositie tegen Hamas, daarom worden gezien als een vervolging tegen een lid van de Fatah vooral dat "(...)" (NPO II, p. 6)

Ook al wilde hij niet langer deelnemen aan deze demonstraties, hij werd onderworpen aan een verbod en voornamelijk onder toezicht vanwege zijn lidmaatschap van de Fatah-beweging. Door deze belofte zorgde Hamas ervoor dat het niet meedeed. De vrees om te worden onderworpen aan verdere arrestaties (onmenselijke en/of vernederende behandeling of zelfs marteling) en het feit dat hij overgehaald werd om bekeken te worden, had tot gevolg dat hij niet meer deelnam aan protesten en demonstraties, maar niet omdat hij niet wilde niet omdat hij bang was gearresteerd en/of gemarteld te worden. Achter deze belofte, men werd hem gevraagd het huis niet te verlaten en binnen te blijven om niet te zien wat er aan de hand was (en mogelijk informatie door te geven aan Ramallah. Laten we niet vergeten dat hij altijd werd verdacht samenwerken met de Palestijnse Autoriteit). Het is Hamas 'obsessie om gevoelige informatie te verstrekken. De raadsman van de verzoekende partij beschouwt dit als intimidatie en vervolging van een politieke tegenstander.

Uw Raad zal opmerken dat verzoekende partij sinds het einde van de laatste oorlog tussen Hamas en Israël in 2014 geen enkel jaar heeft gehad zonder het minste probleem te hebben ondervonden. Hoewel het de gebeurtenissen van vóór 2018 niet in twijfel lijkt te trekken, blijft het een feit dat de verwerende partij de reikwijdte ervan lijkt te verkleinen door ze een voor een te analyseren. Door ze nu als geheel te analyseren, het kan aldus een actueel risico op vervolging of ernstige schade afgeleid worden zonder de gebeurtenissen van 2018 in rekening te houden.

A.2. De oproeping op 15 juli 2018

Het is onjuist te zeggen dat er inconsistenties zijn in zijn interviews. En inderdaad, de verwerende partij haalt uitdrukkelijk alleen bepaalde passages aan om in tegenstrijdigheden te geloven als het om verduidelijking gaat. Uit zijn eerste interview heeft de verzoekende partij, met betrekking tot een document (origineel oproepingsbrief van 2018), verklaard dat "(...)" (NPO I, p. 12) Laten we meteen opmerken dat hij daar zelf niet heen is gegaan, wat betekende dat het destijds een aanname was van de verzoekende partij. Dit is de reden waarom de verzoekende partij zal erkennen dat ze niet weet wat het incident is door te stellen dat "(...)" (NPO I, p. 15) Tijdens het tweede interview zal hij verduidelijken dat "(...)" (NPO II, pp. 5 en 6). Er is geen tegenstrijdigheden tussen "Veiligheidsincidenten" en "druk op Fatah aanhangers" omwille van het feiten dat ze krijgen zo opdrachten van Ramallah dat wij actief moesten zijn. Vergaderingen bij wonen en organiseren. Evenementen organiseren, mensen op de hoogte brengen. De verzoekende partij houdt geen rekening met de verschillende problemen die sinds 2014 zijn ontstaan in verband met de verzoekende partij. Er is geen jaar zonder problemen. Het is niet omdat hij niet op de hoogte is van het mogelijke veiligheidsincident dat dit zijn hele verklaring in twijfel trekt.

Wat betreft de voortzetting van zijn verhaal over de Mokhtar, tussen het eerste en het tweede interview kan het weer over precisie gaan. Aangezien de gebeurtenissen van 2018 echter niet exact zijn, blijft het

een feit dat de andere gebeurtenissen door de verzoekende partij als geloofwaardig werden beschouwd. Daarom, in het geval van terugkeer naar Gaza, bestaat het risico dat, vanwege zijn lidmaatschap van de Fatah-beweging en vanwege zijn werk in het leger, vervolgd wordt door Hamas.

Over de aanval van 28 augustus 2018 betwist de verzoekende partij de analyse van verwerende partij. Het is verkeerd af te leiden dat tijdens de eerste onderhoud heeft de verzoekende partij helemaal niet vermeld dat hij bijna was flauwgefallen. Inderdaad heeft de verzoekende partij vermeldde dat "(...)" (NPO I, 18) Tijdens het eerste gesprek stelde hij op geen enkel moment de vraag hoe hij naar het ziekenhuis was gebracht. Daarom zei hij niet dat hij flauwgefallen was. Er is dus tijdens het tweede onderhoud over de specifieke vragen van de verweerder niets tegenstrijdigs dat verzoekster dit naar voren brengt: "(...)" (NPO II, pp. 12-13)

Nogmaals lijkt deze informatie helemaal niet zijn hele verhaal te beïnvloeden. De raadsman van de verzoeker ziet niet in welke informatie die niet werd genoemd tijdens de vorige hoorzitting, maar die absoluut niets veranderd in het verhaal, deze niet geloofwaardig zou kunnen maken. Gelet op de geheel voorgaande vastelling heeft de verzoekende partij aannemelijk gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Wat betreft zijn risicoprofiel en "persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid" betoogt verzoeker als volgt:

"De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partij deel nam aan de familie A. (...). De familie A. (...) is wel bekend als pro-Fatah familie. De verzoekende partij is lid van de Fatah beweging sinds 1993 (NPO I, p. 8) De verzoekende partij heeft ook vermeld familieleden te hebben in België die een verblijfsvergunning van 5 jaar hebben ontvangen. "(...)" (NPO I, pp. 4-5)

De verzoekende partij heeft ook verteld te hebben die de Palestijnse autoriteiten hebben gewerkt ("(...) (NPO I, p.7)) Zijn broers hebben ook bij de Palestijnen Autoriteiten gewerkt ("(...) (NPO I, p. 8) Vijftien dagen na de staatsgreep op 15 juni 2007 werd de verzoekende partij door Hamas gearresteerd samen met alle officieren en één week vastgehouden. De verzoekende partij beledigd en gevraagd om zijn telefoon nummer niet te veranderen. Hierna werd de verzoekende partij vrijgelaten. Twee maanden later op 4 september 2007 stond de verzoekende partij 's ochtends op straat te praten met twee andere officieren toen de verzoekende partij werd aangesproken door iemand van Hamas die vroeg waarom de verzoende partij samenschoolde. Hij zei dat hij hem het bevel heeft gegeven naar huis te gaan en daar te blijven. De verzoekende partij weigerde, waarop die persoon op de grond begon te schieten. De verzoekende partij kreeg een kogel door zijn schouder en rug. Drie dagen later werd de verzoekende partij door de politie gearresteerd omdat hij de avondklok had geschonden die op 3 september was ingegaan. De verzoekende partij werd drie dagen vastgehouden en nadien vrijgelaten. Dat wordt niet betwist door de verwerende partij noch gebeurtenissen van 2014, 2015 en het einde van 2016, begin van 2017.

De hele motivatie doet de echte vraag over het hoofd zien:

Wat is het risico als een ex-officier van Fatah veiligheidsdienst (nog aanhanger van Fatah tot heden) dat door Hamas is bestempeld als een medewerker van Ramallah in het geval van een terugkeer naar Gaza?

Verzoekende partij heeft door een hele reeks documenten bewezen dat hij werkte als officier bij de veiligheidsdienst bij de Palestijnse Autoriteiten. Zijn broers werkten ook als ambtenaar in een ziekenhuis die behoort tot Fatah toen Fatah aan de macht was. Sinds de staatsgreep 2007 werden al de ambtenaren van Fatah vervangen door Hamas aanhangers ambtenaren. De verzoekende partij is nu gepensioneerd. Een bewijs wordt door de verzoekende partij ook neergelegd.

De raadsman van de verzoeker wil benadrukken dat geen van zijn informatie onsamenhangend of ongegrond lijkt. Ze zegt geen enkel woord over alle elementen die bovenvermeld werden benadrukt en heel belangrijk zijn omdat verzoekende partij het echte bescherming nodig heeft."

Wat zijn vrees voor vervolging betreft, betoogt verzoeker vervolgens dat zijn situatie onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève valt en haalt hij de definitie van 'vluchteling' in de zin van artikel 1 van dit verdrag aan.

Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in de analyse van zijn relaas de neiging om alles te benadrukken dat niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken, en neemt het niet de moeite "om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren". Verzoeker wijst erop dat niet kan worden getwijfeld aan zijn Palestijnse herkomst uit Gaza, zijn politiek profiel en zijn werk als

officier in de veiligheidsdienst tot de staatsgreep in 2007 en ook dat hij lid is van een familie “Fatah aanhangers”, waarbij hij nog wijst op het werk van zijn broer als radioloog bij een “Fatah ziekenhuis”. Verschillende delen van zijn relaas lijken door het CGVS niet te worden betwist, “*wat (...) de motivatie van de bestreden beslissing over al de vorige punten (ondermijnt)*”, aldus verzoeker, die nog stelt nu nog aan de “Fatah beweging” deel te nemen en opmerkt dat hij “*na zijn niet-presentatie aan de oproepingen van 2018 sterk wordt bestempeld omwille van zijn werkte voor de Palestijnse Autoriteiten, zijn familie en de links van zijn familie met de Fatah beweging en de Palestijnse Autoriteiten en het mogelijke verstrekken van informatie aan Ramallah*”. Verzoeker betoogt dat het bekend is dat een ex-officier van veiligheidsdienst van Fatah (uit een familie die de Fatah beweging steunt tot nu toe en werkte voor de Palestijnse autoriteiten) die nog steeds Fatah steunt (deelnam aan manifestatie in verband met de Fatah-beweging) tot een kwetsbare sociale categorie behoort. Verzoeker verwijt het CGVS “*(d)e mogelijkheid van een terugkeer naar Gaza na twee jaar afwezigheid voor een persoon wiens naaste familieleden onderdeel zijn geweest van de Palestijnse Autoriteit*” helemaal niet te hebben overwogen. In de ogen van Hamas zal het volgens verzoeker moeilijk zijn om te rechtvaardigen wat hij in deze periode heeft gedaan, Hamas wordt misschien gedwongen te denken dat hij terugkeert naar Gaza met een ander doel dan alleen zijn familie zien, zodat er plotseling een objectief risico bestaat om te worden gearresteerd aan de grenspost voor aanvullend onderzoek met de methoden van Hamas en/of Al-Qassam (willekeurige detentie, slaapgebrek, voedselgebrek, slaag, vernedering, sessie marteling etc.). De door hem beschreven gewelddadigheden kunnen volgens hem als vervolgingen in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en b), van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. Wat betreft de actualiteit van zijn vrees, wijst verzoeker er nog op dat hij verteld heeft over een officier van de grenswacht die op 22 februari dood werd gevonden, wat door het CGVS absoluut niet wordt betwist. De motivering van de bestreden beslissing ziet volgens verzoeker echter de volgende vraag over het hoofd: “*Wat is het risico voor een ex-officier van de Palestijnse Autoriteiten (uit een familie die de Fatah beweging steunt tot nu toe en werkte voor de Palestijnse autoriteiten) die door binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas werd opgesloten, gefolterd en ondervraagd over Ramallah in geval van een terugkeer naar Gaza?*”

Met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, herhaalt verzoeker vooreerst dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en niet onderzocht heeft “*welke risico's een voormalige officier van een veiligheidsdienst van de Fatah, lid van een familie die bekend is voor zijn politieke opinies Pro-Fatah en die terugkeer naar de Gazastrook nu in de hand van de Hamas-autoriteiten*” loopt. Hij merkt op dat zich in het administratief dossier hierover geen specifieke informatie bevindt. Verzoeker meent dat de door het CGVS aangehaalde punten op basis waarvan de door hem voorgelegde documenten worden afgewezen geen afbreuk kunnen doen aan de waarde van deze documenten. Bovendien heeft de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen afgelegd doorheen de hele procedure en zijn zijn verklaringen coherent met de documenten, aldus verzoeker. Met de door hem voorgelegde documenten moet dan ook rekening worden gehouden. Doordat de commissaris-generaal ervan uit gaat dat alle documenten vals zijn zonder hiervoor op iets concreets of objectiefs te wijzen, stelt verzoeker in de onmogelijkheid te verkeren om iets te bewijzen. Verzoeker wijst in dit verband op het beginsel van het voordeel van de twijfel en de voorwaarden die daarvoor in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet worden gesteld. Hij betoogt dat een gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag hoeft te bepalen en dat de documenten altijd moeten worden geanalyseerd vooraleer besloten wordt tot een algemeen gebrek aan geloofwaardigheid. Volgens verzoeker neigen de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Hij wijst erop dat in een bij het verzoekschrift gevoegde nota van Nansen wordt uiteengezet waarom dit niet kan worden aanvaard (stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

Voorts roept verzoeker artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in herinnering en meent hij dat het CGVS dit beginsel geschonden heeft, gezien het door hem voorgelegde bewijsmateriaal dat tot de conclusie leidt dat hij al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden.

Verzoeker is voorts van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan volgens verzoeker aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Hij verwijst naar rapporten van Nansen van 2019 over de Palestijnen in Gaza die hij als bijlage aan het verzoekschrift voegt. De humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de door Israël opgelegde blokkade, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie ‘Protective

Edge’, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er zou zelfs sprake zijn van “*de-development*”. In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. Ingevolge de door Israël opgelegde beperkingen evenals de verminderde humanitaire internationale hulp en de verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit staat de economie in Gaza ondertussen op instorten. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als “*vijandige entiteit*”. Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker. De collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade en regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, heeft er volgens verzoeker voor gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing argumenteert dat hij zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zal bevinden, laat verzoeker gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) in zijn onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-staatelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is volgens verzoeker de redenering die in het arrest *N.* wordt vooropgesteld. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten, zo betoogt verzoeker. Dit is de benadering die in het arrest *M.S.S.* wordt gehanteerd. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het EHRM als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, zijnde asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest *M.S.S.* beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest *Sufi & Elmi* stelt het EHRM een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de *M.S.S.*-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het EHRM hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Onder verwijzing naar informatie van (onder meer) Amnesty International stelt verzoeker dat de Israëlische autoriteiten recentelijk aankondigden dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken en dat dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe.

Verzoeker vervolgt dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit, vrijheid van beweging, enzovoort, zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest *M.S.S.*, zoals bevestigd in het arrest *Sufi & Elmi*, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Verzoeker besluit dat gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften voor de volledige bevolking in Gaza die het slachtoffer is van de blokkade en in een openluchtgevangenis moet zien te overleven, en gezien het uitblijven van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan geconcludeerd worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verzoeker benadrukt dat hij persoonlijk het slachtoffer van deze politiek is, zowel op veiligheid- als humanitair vlak. Uit de notities van zijn persoonlijk

onderhoud blijkt volgens verzoeker dat hij tot de kwetsbaarste groep onder de Gazaanse bevolking behoort. Verzoeker stelt dat zijn familie beroep diende te doen op voedsel- en financiële hulp van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) en dat hij samen met zijn broer instond voor het onderhoud van het hele gezin, doch zeer weinig verdiende. Verzoeker citeert vervolgens uit de arresten nrs. 150 353 en 182 381 van respectievelijk 7 augustus 2015 en 16 februari 2017 van de Raad. Uit dit laatste arrest volgt volgens verzoeker dat de Raad van mening is dat de terugkeer naar Gaza problematisch is. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de mogelijkheid om via de Rafah-grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *“Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben *Egyptair* gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een *'unpredictable gateway'*. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza in de weg staan. Hij merkt op dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigde ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseerde zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah-grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelde tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan de commissaris-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wees er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de in het gebied actieve extremistische groeperingen.

Verzoeker vervolgt dat het feit dat een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied te Gaza omwille van praktische en veiligheidsredenen niet mogelijk is een voldoende grond is voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken, aldus verzoeker.

Tot slot argumenteert verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, aangezien er geen twijfels zijn over zijn Palestijnse herkomst en over het feit “*dat hij (...) in Gaza (heeft) verbleven tot zijn vertrek in december 2016*”, en hij een groot deel van de aangevoerde argumenten van de bestreden beslissing weerlegt.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de Nansen Note 2019/1 “*Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*” (stuk 2), het Addendum Nansen Note 2019/1 “*Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019*” (stuk 3) en de Nansen Note 2018/03 “*Évaluation de la preuve en matière d’asile : l’actualité depuis l’arrêt Singh et autres c. Belgique*” (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 oktober 2020 en de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Preliminaire opmerking over de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “*hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke*

reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Dit wordt door verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift.

Gelet op wat voorafgaat, dient onderhavig verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij nooit geregistreerd is bij UNRWA en nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade nu (A) de door hem geschetste problemen van 2007 en 2014 niet kunnen beschouwd worden als zijn rechtstreekse vluchtaanleiding en uit deze feiten dan ook geen actueel risico op vervolging of ernstige schade afgeleid kan worden, (B) de problemen in 2015 en de feiten van 2016 niet zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging of ernstige schade, (C)

er geen geloof kan worden gehecht aan de oproepingen die hij ontving in 2018, waarover hij beweerde dat Hamas informatie over hem wilde als officier, (D) er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de aanval van 28 augustus 2018, (E) uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, (F) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen persoonlijke omstandigheden aanwezig zijn die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, en (G) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker, die voor de staatsgreep op 15 juni 2007 officier en grensbewaker zou zijn geweest voor de Palestijnse Autoriteiten en na de staatsgreep als lid van Fatah zou hebben geholpen bij de organisatie van protesten en demonstraties, verklaart in Gaza verschillende problemen te hebben gekend met Hamas. Zo zou hij in 2007, 15 dagen na de staatsgreep van 15 juni 2007, samen met alle officieren door Hamas gearresteerd en een week vastgehouden zijn, waarbij hij beledigd werd. Twee maanden later zou hij, terwijl hij op straat stond te praten met twee andere officieren, door iemand van Hamas zijn bevolen om naar huis te gaan en daar te blijven, wat hij weigerde, waarop die persoon op de grond zou zijn beginnen schieten en hij een kogel door zijn schouder en rug kreeg. Drie dagen later zou hij door de politie gearresteerd zijn en drie dagen zijn vastgehouden omdat hij de avondklok had geschonden. In 2014 zou verzoeker zijn te weten gekomen dat er een tunnel van Hamas op 60 meter van zijn huis liep. Op 22 juli 2014 zou hij vijf à zes gemaskerde personen die langs zijn huis stonden hebben aangesproken en hen gezegd hebben dat hij kinderen in huis had en dat ze hem in gevaar brachten. Daarop zouden ze hem zijn beginnen slaan. Nadat zijn vrouw tussenbeide zou zijn gekomen, zouden ze het daarbij gelaten hebben. Hij zou daarop meteen zijn huis verlaten hebben en 15 minuten later zou de wijk waarin hij woonde gebombardeerd zijn, waarbij zijn huis beschadigd geraakte. Negen maanden later zou hij zijn kunnen terugkeren, zijn huis hersteld hebben en er terug zijn gaan wonen met zijn familie. In 2015 zou de politie naar zijn winkel zijn gekomen om informatie te vragen over wapenopslagplaatsen. Verzoeker zou hebben gezegd dat hij dergelijke info niet had, waarna de politie niet meer teruggekomen is. Op 20 december 2016 zou verzoeker naar aanleiding van de partijdag van Fatah op 1 januari 2017 van de politie een telefonische oproep hebben ontvangen, waarin hem gevraagd werd naar hen te komen. Daar aangekomen, zou hij ondervraagd zijn en zou hem gezegd zijn dat het verboden is om nog politieke activiteiten te organiseren, om zijn huis te verlaten, om zijn gsm-nummer te veranderen zonder toestemming van het ministerie van binnenlandse zaken en om zijn

telefoon uit te zetten. Hij zou een document ondertekend hebben waarin hij zei niet meer deel te nemen aan activiteiten, wat hij nadien ook niet meer zou hebben gedaan. Op 15 juli 2018 zou zijn vrouw een oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst hebben ontvangen waarop een doorverwijzing naar de onderzoeksdienst stond. Verzoeker zou meteen zijn ondergedoken. Zijn vrouw en broer zouden de volgende dag naar twee mokthars zijn gegaan die zich in zijn plaats zouden zijn gaan aanmelden om te bemiddelen. Twee dagen later zou hij via zijn vrouw en oudste broer zijn te weten gekomen dat de politie zei dat het om een gewone oproeping ging en dat hij zichzelf moest aanmelden. Verzoeker zou dit geweigerd hebben en onderdoken zijn gebleven. Op 4 augustus 2018 en op 16 augustus 2018 zou zijn vrouw een tweede en derde oproepingsbrief van de binnenlandse veiligheidsdienst hebben ontvangen. Ook hier zou verzoeker niet zijn op ingegaan. In de periode tussen 15 juli 2018 en 20 augustus 2018 zou twee keer een patrouille in de buurt van zijn huis zijn komen rondrijden. Op 28 augustus 2018 zou verzoeker, toen hij onderweg was naar een nieuwe schuilplaats, zijn tegengehouden door een witte auto, waaruit drie personen stapten die volgens hem bij de binnenlandse veiligheidsdienst/Hamas hoorden. Hij zou door hen zijn uitgescholden en geslagen op zijn gezicht, waarbij zijn tanden werden gebroken. Daarna zouden ze zijn weggegaan en zou hij door omstaanders naar het Europees ziekenhuis zijn gebracht, waar de bloeding in zijn mond werd gestopt. Nadat hij diezelfde dag het ziekenhuis verliet, zou hij naar zijn broer zijn gegaan. Een week later zou hij naar de tandarts zijn gegaan voor een behandeling aan zijn kaak en tanden. Na het beëindigen van de behandeling, zou hij Gaza op 25 september 2018 via Rafah hebben verlaten.

Bij een terugkeer naar Gaza stelt verzoeker te vrezen dat hij verdere problemen zal kennen met Hamas.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de door verzoeker geschetste problemen van 2007 en 2014 niet kunnen worden beschouwd als zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, zodat uit deze feiten geen actueel risico op vervolging afgeleid kan worden. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U bleef immers nog tot 25 september 2018 in Gaza (NPO I p. 6). Bijkomend gaf u aan geen problemen meer gehad te hebben met Hamas omwille van de incidenten van 2007 (NPO II p. 17) en dat de gebeurtenissen van 2014 zich nadien niet meer herhaald hebben (NPO II p. 16). Negen maanden nadat uw woning in 2014 door Israël werd gebombardeerd nam u opnieuw uw intrek in uw woning na deze gerenoveerd te hebben."

Door in het verzoekschrift te stellen dat deze feiten op zichzelf het bewijs zijn dat hij in het verleden al is vervolgd omwille van zijn lidmaatschap van de Fatah-beweging en van een militaire groep, zonder evenwel de hierboven aangehaalde pertinente redenen op basis waarvan kan worden aangenomen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij actueel omwille van de gebeurtenissen in 2007 en 2014 een gegronde vrees voor vervolging heeft.

De commissaris-generaal kan verder ook worden gevolgd waar hij de problemen die verzoeker in 2015 ondervond onvoldoende zwaarwichtig acht om te kunnen worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen, doch blijft in gebreke *in concreto* toe te lichten waarom hij in weerwil van de bevindingen van de commissaris-generaal van mening is dat de loutere omstandigheid dat de politie naar zijn winkel zou zijn gekomen om informatie te vragen over wapenopslagplaatsen, doch weggang en niet meer terugkwam nadat hij hen had gezegd dat hij dergelijke informatie niet had, een daad van vervolging of ernstige schade uitmaakt. Dat hij sinds 2007 een belangrijk doelwit van de politie zou zijn, kan uit deze vaststellingen allerm minst blijken.

Ook de door verzoeker aangehaalde feiten van 2016 acht de commissaris-generaal onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hoewel hij zou zijn opgeroepen door Hamas omwille van zijn geplande deelname aan de partijdag van Fatah, kende verzoeker volgens zijn verklaringen na het ondertekenen van een document waarin hij beloofde niet mee te doen aan activiteiten immers geen problemen meer met Hamas omwille van die demonstratie (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van

5 februari 2020, p. 15) en heeft hij nadien aan geen enkel evenement meer deelgenomen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2020, p. 6).

Door in het verzoekschrift te stellen dat het niet de enige demonstratie is waaraan hij heeft deelgenomen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de vaststelling dat hij na het ondertekenen van een document waarin hij beloofde niet mee te doen aan activiteiten geen problemen meer kende met Hamas omwille van die demonstratie en dat hij nadien aan geen enkel evenement meer heeft deelgenomen. Verzoeker heeft in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van problemen die hij zou hebben gekend omwille van zijn deelname aan eerdere demonstraties en toont ook niet aan dat hij daardoor actueel vervolging riskeert. Waar verzoeker nog betoogt dat het verbod op deelname aan een demonstratie tegen Hamas in de onrustige politieke context van Gaza kan worden gezien als een vervolging tegen een lid van de Fatah, wijst de Raad erop dat ingevolge artikel 48/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet daden van vervolging ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak moeten voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM, ofwel een samenstel moeten zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze als hierboven omschreven te treffen. Verzoeker, die na het hem opgelegde verbod nog bijna twee jaren in Gaza heeft verbleven, toont niet aan dat het verbod op deelname aan demonstraties tegen Hamas – ook niet in samenhang met de problemen die hij in 2015 zou hebben ondervonden – voor hem een dergelijke zwaarwichtigheid bereikte. Dat verzoeker sinds de laatste oorlog tussen Hamas en Israël in 2014 geen enkel jaar zou hebben gehad zonder het minste probleem te hebben ondervonden, doet geen afbreuk aan het gebrek aan zwaarwichtigheid van de problemen die hij in 2015 en 2016 stelt te hebben ondervonden.

Wat betreft de oproepingen die verzoeker in 2018 zou hebben ontvangen omdat Hamas informatie van hem wilde als officier en de aanval van 28 augustus 2018, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende op:

“Allereerst slaagde u er niet in coherente verklaringen af te leggen over de reden van uw oproeping op 15 juli 2018. Zo beweerde u aanvankelijk tijdens het eerste onderhoud dat u werd opgeroepen omwille van een veiligheidsincident en dat u enkele politieke vragen moest beantwoorden, als getuige. Wat dat veiligheidsincident dan precies was, wist u niet (NPO I p. 12, 15). Tijdens het tweede onderhoud stelde u dat Hamas u opriep omdat ze van tijd tot tijd onder financiële druk en mediadruk komen te staan en door hun problemen met de Palestijnse autoriteit. Het arresteren van officieren, niet alleen u maar een hele groep, was een manier om de Palestijnse autoriteit onder druk te zetten (NPO II p. 5). Als officier kreeg u immers de opdracht van Ramallah om evenementen te organiseren en er aan deel te nemen. U verklaarde echter zelf dat u niet meer deelnam aan evenementen noch aan de organisatie er van sinds 2007, met uitzondering van het incident in december 2016 (NPO II p. 5-6). U repte vervolgens met geen woord meer over een mogelijk veiligheidsincident. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over de contacten met mokhtar M. A. (...). Bij het eerste onderhoud verklaarde u dat u zelf naar de wijkverantwoordelijke/mokhtar M. A. (...) ging om hem te vragen in uw plaats naar de politie te gaan. U had hem eerst gebeld en nadien bent u naar hem toegegaan die avond (NPO I p. 15). Bij het tweede onderhoud stelde u dat uw vrouw en oudste broer naar de mokhtar gingen nadat u de oproepingsbrief van de politie had ontvangen (NPO II p. 6). Verder beweerde u tijdens het eerste onderhoud dat de mokhtar na het bezoek aan de politie zelf naar u toe kwam, diezelfde dag nog (NPO I p. 16). Tijdens het tweede onderhoud verklaarde u dan weer dat uw vrouw en oudste broer naar de mokhtar gingen nadat deze bij de politie was geweest. Uw vrouw belde u een dag later op om dit nieuws te melden, u had zelf geen rechtstreeks contact met de mokhtar (NPO II p. 8). Het geheel aan voorgaande noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde oproeping door de politie. Aangezien u stelt dat de daaropvolgende oproepingen door de binnenlandse veiligheidsdienst het gevolg was van het niet ingaan op de oproeping (de politie had uw dossier naar de binnenlandse veiligheidsdienst overgemaakt) kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan de oproepingen van de binnenlandse veiligheidsdienst. Dit blijkt verder uit de vaststelling dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de aanval van 28 augustus 2018, wat u dan weer een gevolg noemt van het niet ingaan op de oproepingen van de binnenlandse veiligheidsdienst (u stelt wat dit betreft dat u werd aangevallen omdat Hamas u niet kan arresteren aangezien u zich niet meldde; NPO I, p. 18). Zo beweerde u tijdens het tweede onderhoud dat u bijna was flauwge gevallen door die aanval en wakker werd in het ziekenhuis. U dacht dat u met een auto naar het ziekenhuis was gebracht door mensen die in de buurt woonden, u hoorde immers het lawaai van een auto (NPO II p. 12). Tijdens het eerste onderhoud vermeldde u allereerst helemaal niet dat u bijna was flauwge gevallen. Bovendien verklaarde u dat u met een brommer naar het ziekenhuis was gebracht (NPO I p. 18). Geconfronteerd tijdens het tweede onderhoud met deze eerdere verklaringen

kon u louter repliceren dat de tolk niet letterlijk had vertaald dat u dacht een auto en een motor te hebben gehoord (NPO II p. 13)."

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het herhalen van zijn opeenvolgende verklaringen en te stellen dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen *"veiligheidsincidenten"* en *"druk op Fatah aanhangers"* omwille van *"het feiten dat ze krijgen zo opdrachten van Ramallah dat wij actief moesten zijn"*, zonder evenwel een ander licht te werpen op de hierboven aangehaalde incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. De Raad ziet niet – en verzoeker licht met zijn warrig betoog niet toe – in welk opzicht als getuige van een veiligheidsincident worden opgeroepen niet tegenstrijdig zou zijn met opgeroepen worden om de Palestijnse Autoriteit onder druk te zetten. Voorts ziet de Raad niet in wat verzoeker bedoelt waar hij stelt dat de gebeurtenissen van 2018 *"niet exact zijn"* en begrijpt de Raad niet op welke wijze dit met zich brengt dat het een feit blijft *"dat de andere gebeurtenissen door de verzoekende partij als geloofwaardig werden beschouwd"* en dat daarom het risico bestaat dat verzoeker vanwege zijn lidmaatschap van Fatah en zijn werk in het leger vervolgd wordt door Hamas.

Waar verzoeker betoogt dat hij tijdens het eerste gesprek niet zei dat hij flauwgevallen was omdat hem op geen enkel moment de vraag werd gesteld hoe hij naar het ziekenhuis was gebracht, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en die daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij, wanneer men hem dermate ernstig heeft geslagen dat hij erdoor bewusteloos is geraakt, hiervan melding maakt wanneer hij wordt gevraagd naar de redenen waarom hij zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf verlaten heeft en er niet naar kan terugkeren. Dat verzoeker hiermee pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op de proppen komt, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit geldt eens te meer nu verzoekers verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS elementen bevatten die doen vermoeden dat hij helemaal niet bewusteloos is geweest toen hij op 28 augustus 2018 werd geslagen. Zo wist verzoeker te vertellen dat hij op de grond zat en zichzelf beschermde, dat hij op zijn rug zat zodat ze zijn rug niet konden slaan, dat het incident minder dan een halve minuut geduurd had, dat ze hem aan het uitschelden waren, dat ze hem hebben gelaten toen ze het bloed uit zijn mond zagen komen, dat de mensen toen ter plaatse kwamen en hem zagen liggen en dat ze hem met de brommer naar een ziekenhuis hebben gebracht (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 februari 2020, p. 17-18). Voor zover verzoeker zijn verklaringen op het CGVS herhaalt en meent dat deze helemaal niet zijn hele verhaal lijken te beïnvloeden, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker wijst voor het overige op de niet-betwiste elementen van zijn relaas, met name het feit dat hij lid is van Fatah en uit een familie komt die bekend is als *pro Fatah*, waarbij hij nog wijst op het werk van zijn broer als radioloog bij een *"Fatah ziekenhuis"*, en dat hij gewerkt heeft voor de Palestijnse Autoriteit als officier, en verwijt het CGVS hier geen rekening mee te hebben gehouden en niet te hebben onderzocht welke risico's hij in die hoedanigheid zal lopen bij terugkeer naar Gaza. Tevens merkt verzoeker op dat zich daarover in het administratief dossier geen specifieke *"COI"* bevindt. De Raad benadrukt evenwel dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees ten gevolge van voormelde elementen *in concreto* aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker op het CGVS twee keer gehoord werd in verband met zijn vluchtmotieven, dat hij aldus uitgebreid de gelegenheid heeft gehad om zijn relaas uiteen te zetten en daarover vragen te beantwoorden, doch dat hij er gelet op de hoger weergegeven pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en door hem niet worden ontkracht, niet in geslaagd is zijn vrees bij terugkeer naar Gaza aannemelijk te maken.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw identiteit, uw herkomst, uw familie, uw verblijf in Algerije, uw werk als ambtenaar, uw studies, uw pensioen, de schade aan uw huis door de oorlog van 2014 en de verwondingen die u opliep in 2007 zijn elementen die niet worden betwist. Wat betreft de oproepingsbrieven en het attest van Fatah moet opgemerkt worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan toegekend worden indien deze

ondersteund worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quo non in casu. Bovendien vermelden deze convocaties niet waarom en in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen en laat het attest van Fatah na te concretiseren waarom u gevaar loopt. Wat betreft de medische rapporten moet opgemerkt worden dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Dergelijke attesten bieden evenwel geen uitsluitel over de ware omstandigheden waarin u verwondingen heeft opgelopen.”

Deze motieven worden door verzoeker niet ernstig betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De in de nota van Nansen vervatte kritiek op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de door hem voorgehouden problemen met Hamas niet aannemelijk maakt, minstens dat deze onvoldoende zwaarwichtig of thans niet meer actueel zijn.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo menonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed

bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“U woonde in Gaza in uw eigen huis waar u beschikte over batterijen om met elektriciteits-onderbrekingen om te gaan. U kocht drinkbaar water aan in grote flessen (NPO I p. 5). Hoewel uw huis werd beschadigd door een bombardement in uw wijk tijdens de oorlog in 2014, bent u er in geslaagd om de schade te herstellen. U ontving van de organisatie UNDB een watertank die u op het dak plaatste (NPO I p. 10). U geeft aan dagelijks contact te hebben met uw gezin en om de twee maanden met uw broers en zussen (NPO I p. 4). U werkte als ambtenaar voor de Palestijnse autoriteit. Na de staatsgreep werd uw loon verder betaald. Sinds 2017 ontving u een pensioen (NPO I p. 6-8). U geeft verder zelf aan dat uw gezin rondkomt met uw loon (NPO I p. 8). Twee van uw broers werken tevens als ambtenaar voor de Palestijnse autoriteit (NPO I p. 8). Gezien het pensioen dat u ontvangt, de regelmatige contacten met uw familie en het beschikken over een eigen woning, kan er niet besloten worden dat u bij een terugkeer naar Gaza in een situatie zal terechtkomen waarbij u niet zal kunnen voorzien in uw elementaire basisbehoeften.”

Verzoeker laat deze pertinente motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet en doet er derhalve geen afbreuk aan. De argumentatie als zou uit de notities van zijn persoonlijke onderhoud blijken dat verzoeker tot de kwetsbaarste onder de Gazaanse bevolking behoort, dat zijn familie beroep diende te doen op voedsel- en financiële hulp van UNRWA en dat hij samen met zijn broer alleen instond voor het onderhoud van het hele gezin en zeer weinig verdiende, mist feitelijke grondslag.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie'), en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan verwerende partij in haar op 14 januari 2021 neergelegde aanvullende nota refereert, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker over een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nr. 1). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI

Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza” van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld “Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sināi, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de “*Comprehensieve Operatie Sināi 2018*”, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sināi in Sināi te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De “*Comprehensieve Operatie Sināi 2018*” is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sināi verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sināi tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sināi geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sināi te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sināi. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sināi, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze

terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding

van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.4., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht, minstens dat deze onvoldoende zwaarwichtig of thans niet meer actueel zijn. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad met nrs. 215 224 en 216 474 van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, redenen waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus "*Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende

installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmtte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermde Rand*" startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens

ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De

marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als “*relatief hoog*”, hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie aan die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande analyse.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat – een mogelijkheid waarvan hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud ook heeft gebruik gemaakt –, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt machtsoverschrijding aangetoond.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN